

[Helge Madsen.]

tænker kort, medens den gode politik er den, som ser den samlede virkning på lang sigt. Jeg mindes også Huxleys bog „Mål og midler“ om de farer, som truer målene, når midlerne er de urette. Vi er opmærksom på disse farer og vil søge at undgå dem i vor politik.

Det er hensynet til reformerne på lang sigt, som har dikteret vore handlinger under regeringsdannelsen, og som også leder os under behandlingen af de aktuelle lovforslag.

Det er erhvervslivets frigørelse, vi vil. Vi erkender, at der under den socialdemokratiske regering blev nået længere ad denne vej end under den tidligere venstre-regering, og jeg er fast overbevist om, at retsstatsindslaget i den nye regering og tidens krav vil betyde forøget tempo i liberaliseringen. Det toldstop, som regeringspartierne er enedes om, den revision af toldloven og forenkling af satserne med eventuelle nedsættelser for øje, som man også er enig om, tør vi nok stille op på dette område over for de forslag, som har været luftet fra anden side. Jeg tænker hermed på den tale, der er ført om omsætningsafgifter, midlertidige toldforhøjelser og valutaafgifter.

Med hensyn til et andet af retsforbundets programpunkter, statsmagtens begrænsning — der er jo retsstatsfolk, som mener, at vi på alle vore programpunkter skulle kunne fremvise resultater, hvilket ikke har været nemt under de givne vilkår, hvor der vel var tre partier, men hvor der dog var forskel i størrelsen — er det dog således — det har også nogle af de ærede oppositionsordførere været inde på — at sporene skræmmer i så høj grad, at regeringen vil kunne enes om at begynde en afvikling af statsfinansieringens mange forskellige områder. Det første skridt er jo taget ved beslutningen om at klarlægge hele statens finansieringsområde, således som det skal ske i det udvalg, der er nedsat herom inden for regeringen.

Og så er der grundskyldsspørgsmålet. Jeg behøver ikke igen at understrege, hvor højt vi vurderer dette, men jeg vil i denne forbindelse sige et par ord om de protester og angreb, som fra mange sider rettes imod os. Man protesterer imod skatterne, men

man vil ramme regeringen — det vil i hvert fald de, der animerer til og står bag hetzen imod os. Man vil regeringen til livs og retter navnlig angrebet mod retsforbundet. Jeg tror, at jeg kan føre det lidt længere og sige, at man retter angrebet mod retsforbundet, men det er i virkeligheden grundskyldstanken, man er bange for. Jeg ved ikke, om tilhørerne her har lagt mærke til — det har jeg i hvert fald — at der ikke har været én af talerne fra den anden side af salen, som ikke har dvælet ved spørgsmålet om grundskyld med ublide bemærkninger. Det er grundskyldstanken, som visse kredse — med god grund — er bange for. Vi har ventet, at disse angreb ville komme. Det er mange år siden, professor C. N. Starcke sagde til os unge retsstatsfolk: I må være klar over, at selv her til lands, i vort stille fredelige land, vil man ikke vige tilbage for noget som helst middel, hvis man kan komme disse tanker til livs. (*Sønderup*: Det er noget pjat!). Ja, nu kan vi jo se, hvor meget pjat der er i det.

Jordreformer har gang på gang gennem historien givet anledning til de voldsomste begivenheder. (*Munterhed*). Ærede medlemmers munterhed her understreger for mig kun alvoren i det, jeg siger. Herhjemme vil man forsøge at bremse dem ved latterliggørelse og bagvaskelse af os. Hvad er det, man er bange for? Grundskylden er retfærdig. Det kan ikke være ret, at de mange skal betale til de få for at få lov til at bo og arbejde i Danmark. Men det kan vist ikke være grunden til ængstelsen for grundskyld. Grundskylden vil standse den vigtigste kilde til arbejdsfrie indtægter — nu nærmer vi os vist de virkelige årsager til modstanden mod grundskyld — og grundskylden vil betyde en meget kraftig beskæring af privatkapitalens rentefelt, og denne beskæring af rentefeltet vil alt andet lige betyde, at renten falder. Den vil standse jordspekulationen og tvinge kapitalen til at melde sig som hjælper i produktionen.

Se, her tror jeg årsagerne ligger til visse kredses energiske bekæmpelse af os. Vi retsstatsfolk er jo ikke antikapitalister. Vi ved, at den ægte kapital, transportmidler, fabrikker, værksteder, maskiner og værktøj, er arbejdets hjælper og gode ven og er med til at øge produktionen, men vi vender os imod den monopolkapital, som kun er